

Kerstmis geven

DOOR LILLIA POTTERS

Het was kerstavond. Ik probeerde gejaagd mijn werk vroeg af te krijgen en me klaar te maken voor de avond met mijn familie en vrienden, toen de telefoon ging. Ik nam hem ongeduldig aan: “Ja, hallo?” “Vrolijk kerstfeest Lilia!” riep een vrolijke stem aan de andere kant van de lijn met een zwaar accent. “Cecilia,” zei ik. “Wat leuk dat je belt! Vrolijk kerstfeest! Hoe gaat het ermee?” Na het gebruikelijke praatje tijdens de begroeting vertelde Cecilia dat ze nachtdienst had in het ziekenhuis waar we haar ontmoet hadden. Aangezien zij de hoofdvroedvrouw was en ongehuwd, was de keus op haar gevallen voor de nachtdienst tijdens kerstavond. Normaal zou ze naar het zuiden zijn gereisd naar haar kleine dorpje om de kerstdagen bij haar familie door te brengen en zou ze naar de Heilige Mis zijn gegaan op kerstmorgen. Ze klonk teleurgesteld en ontmoedigd.

Als vrijwillig begeleidster bij natuurlijke bevallingen was ik bevriend geraakt met Cecilia toen ik de bevalling van een van mijn collega’s bijwoonde. Ik hield contact met haar en zocht haar van tijd tot tijd op om haar op de hoogte te houden van onze activiteiten en om haar gezelschap te houden, waar ze erg veel behoefte aan had en wat ze enorm op prijs stelde.

Cecilia was nooit getrouwd geweest maar had de kinderen van haar jongere broer opgevoed. Die broer was twintig jaar daarvoor omgekomen bij een auto-ongeluk. De kinderen waren inmiddels volwassen geworden en waren hun eigen weg gegaan en zij was alleen achtergebleven.

Mijn hart gaf me in om tegen haar te zeggen dat ik zou proberen langs te komen voor een bezoekje, ook

al had ik andere plannen. Ze klonk blij verrast en opgetogen toen ik het zei. Ze zei er wel bij dat ik me geen zorgen moest maken als het me niet meer zou lukken. Het was tenslotte kerstavond en ik moest deze bijzondere avond bij mijn familie zijn, zei ze. Toen ik ophing realiseerde ik me dat ik haar iets beloofd had en dat ik het ook moest doen. Tijdens de voorbereidingen voor de avond vertelde ik een van mijn collega’s over Cecilia en vroeg haar of ze met me mee wilde gaan om haar later die avond op te zoeken, al was het maar voor een half uur. Haar antwoord klonk niet al te overtuigend en ik vroeg me al af of ik het toch maar moest afzeggen. Cecilia had tenslotte al gezegd dat ik het niet moest doen als het niet zou uitkomen.

Iedereen kwam bij elkaar en ik dacht even niet meer aan Cecilia toen we gezellig bij elkaar zaten en met zijn allen kerstliedjes zongen, warme chocolademelk dronken en de kerstkoekjes aten die de kinderen hadden gebakken. Het kerstliedje dat we net hadden gezongen: “Hij verliet de hemel voor de liefde die nacht,” maakte me beschaamd dat ik niet meer mijn best deed om even uit mijn stukje hemel weg te gaan om een eenzame ziel op te vrolijken.

Ik maakte snel een thermosfles vol chocolademelk klaar, verpakte wat eigengebakken koekjes in een rood kerstservetje en drukte wat inspirerende kerstverhalen af. Ik schreef een eigengemaakte kaart met een boodschap van liefde en waardering voor de trouwe zorg die Cecilia altijd gaf aan onze vrijwilligers en alle vrouwen die hun baby’s in haar ziekenhuis kregen. Ik stopte alles in een plastic

boodschappentas en deed er nog een kerstkaars bij als cadeautje en een doosje lucifers om hem mee aan te steken. Mijn collega werd meegesleept door mijn enthousiasme en besloot om toch maar mee te gaan. We vertrokken vlak voor middernacht.

Het ziekenhuis was bijna verlaten en het was er doodstil. De verpleegkundigenpost van de verlosafdeling was in duisternis gehuld. 'Geen bevallingen vanavond,' dacht ik. 'Ik vraag me af of ze al is gaan slapen.' Ik klopte zachtjes op de deur.

"Wie is daar?"

"Cecilia, ik ben het, Lilia!" Het was even stil en toen ging de deur wagenwijd open en kwam Cecilia naar buiten rennen met haar armen opengespreid en een stralende blik op haar gezicht. Ze omhelsde ons en riep met tranen in haar ogen: "Ik wist wel dat je zou komen! Ik wist het gewoon!" Ik had zelf moeite om mijn tranen te bedwingen en dankte God in stilte dat ik naar Hem geluisterd had.

"We hebben kopjes nodig Cecilia, want we hebben wat chocolademelk meegebracht. Laten we samen Kerstmis vieren!"

"Ik ben zo terug!" antwoordde ze terwijl ze haastig wegrende. Mijn collega en ik deden de grote lichten uit en staken de kaars aan bij het zitje in de hal. Toen Cecilia terugkwam konden we aan haar verheugde dankbare blik wel zien hoe eenzaam ze die avond was geweest.

Daar zaten we gezellig de chocolademelk op te drinken en te genieten van de koekjes. We praatten en lachten en probeerden zelfs een paar kerstliedjes te zingen. Cecilia riep steeds weer uit dat ze deze kerst nooit zou vergeten en dat dit het mooiste kerstfeest was dat ze ooit had gehad.

Het was al ver na enen toen we vroegen of we met haar konden bidden voordat we naar huis gingen. We waren nog maar nauwelijks klaar met ons korte dankgebed toen zij op haar beurt haar handen ophief naar God en haar hart voor Hem uitstortte in dankzegging. Ze bad maar door terwijl er een traan over haar wang liep. We konden niet alles verstaan wat ze zei omdat ze in haar eigen taal bad maar we realiseerden ons dat dat kleine beetje liefde dat we haar hadden gegeven heel veel had gedaan.

